

De mysteriën van Spaarnwoude

Mogelijk herinnert u zich onze ontmoeting met Blanche Diesig en haar verhaal over de goudschat op de Veluwe. Mogelijk, als u onze journalistieke prestaties in GOLF volgt en uw gevoel voor dieptepsychologie voldoende is ontwikkeld, dat u al begrepen zult hebben dat Theo en Jacob een goudschat van 100 kilo niet zomaar laten zitten, ook al zit deze dan ook 5 meter diep in de grond onder een golfcourse.

Onze frequente zeiltochten, tussen de golfvelden en over de golven van de Zuiderzee, geven ons amper gelegenheid onze journalistieke intuïtie door het smeden van intelligente plannen te ondersteunen.

'Neen, zo gaat het niet,' zei Theo, en miste op een haar na een grote zwarte lichtboei. 'Met mijn detectoren de Veluwe te gaan afstruinen lukt nooit zonder dat we in de gaten lopen. En die uitvinder van jou, die we 500 gulden hebben betaald voor het inbouwen van een detectortje in je driver-head is een oplichter. Het ding reageert nauwelijks als je het tegen een supertanker aanhoudt.'

'Zouden we Blanche niet dronken kunnen voeren of zo?' opperde Jacob dorstig.

'Forget it,' riep Theo en gijpte om een levensgrote tjalk genaamd 'De Brave Hendrik' te ontwijken. 'Blanche is een Witte Juffer en die zitten vol zwarte kunst.'

'Zwarte Kunst, daar zeg je zo wat,' riep Jacob, die 15 jaar in Nijkerk gewoond heeft. 'Er zit nog een heks op de Veluwe. De Heks van de Hunneschans. Die gaan we interviewen.' Jacob, die 'De Schaapherder' van Oltmans heeft gelezen, is expert in Veluwe-heksen en weet precies hoe je het aan boord moet leggen om zo'n dame te interviewen. Hier zijn de regels.

Ten eerste: Men wacht tot het 's nachts noodweer is bij nieuwe maan.

Ten tweede: Men gaat nooit een week vóór noch een week na de 30ste april. De week daarvoor is de heks bezig zichzelf en haar bezem op te

peppen. De week er na is zij bezig met haar kater van Walpurgisnacht. Ten derde (en dit is essentieel): Men weet waar de heks woont.

En zo reden Theo en Jacob dan die nacht van de 21ste september in boos weer naar Uddel. Parkeerden hun auto aan de oever van het woest klotzende Uddelermeer en terwijl de regen met bakken uit de hemel gegoten werd, de bliksem van de wal in de sloot sloeg en de donder daverde, tornden zij in hun plastic golfjassen op naar de Hunneschans waar zij een lichtje zagen flikkeren door een raampje van de heksenhut.

Deel I - Betje

'Klop. Klop.' En meteen woei de deur open.

'Kom erin jongens', riep een jolige stem. 'En gauw die deur dicht. Mijn vleermuis zag jullie al komen,' en bij het flakkerend haardvuur zagen zij de heks zitten. Nou, dat had slechter gekund.

'Wat willen jullie drinken?' vroeg de heks. 'Ik heb warme vlierbessenwijn.'

'Geef mij maar een neut,' zei Theo, die TV kijkt.

'Een vlierbessenwijnje graag,' zei Jacob beleefd en had er meteen spijt van, want hij zag een coquet kanten randje onder de jurk van de heks uitkomen en dacht meteen aan arsenicum en oude kant.

'Hartstikke gezellig weer eens een consult,' zei de heks. 'Ik heet Loesje.'

Theo en Jacob stelden zich voor. De heks maakte de drankjes klaar en Jacob zag min of meer tot zijn opluchting dat zij voor zichzelf ook vlierbessenwijn uit de vuurpot schepte.

'Proost!' riep Loesje. 'En zeg het eens, mannen. Een liefdesdrank zeker. Hi, hi, hi.'

'Nee, Nee,' riep Theo. 'Een schat.'

'Nou en?' vroeg Loesje.

'Een goudschat,' zei Jacob.

'Zo, zo,' zei Loesje, 'nou vertel maar eens.' En Theo en Jacob deden het verhaal van de schat op de Veluwe en of Loesje in staat zou zijn uit te zoeken waar die precies lag en hoeveel dat zou kosten.'

'Jullie zijn aardige knullen', zei de heks. 'Zo echt menselijk belust op goud. GOUD! Maar ik ben maar een heks, een wijf, en die Blanche is een Witte Juffer, een Dame. Ik ken haar wel hoor. Maar jullie moeten goed begrijpen dat ik hier in vrede mijn praktijkje wil voortzetten. Zo'n schat localiseren is kinderwerk. Maar in dit geval, mij niet gezien. Geen gedonder met Hogere Standen. Zwam erover. Ho, ho, ho. Maar ik begrijp dat jullie golfen op de Veluwe. Vertel daar eens wat van. Het lijkt me een interessante sport.'

Theo verklaarde dat zij als reizende golfjournalisten overal kwamen, maar dat hun thuisbaan Spaarnwoude was.

'Spaarnwoude', riep Loesje, 'dan moeten jullie maar eens de groeten doen aan mijn oudtante Betje, de waterheks van de IJpolder. Zij practiseert niet meer en leeft als een nette burgerjuffrouw in een huisje aan het kanaal. Maar ik spreek haar nog wel eens per jaar tijdens de Walpurgisnacht. Betje is ook gaan golfen, maar haar hobby is ballen verzamelen. Zij heeft er al duizenden.'

'Ha, ha,' zei Jacob timide.

'Ha, ha,' zei Theo spijtig en dacht aan de vele dure flop-tights 65 die hij de laatste tijd was kwijtgeraakt.

'Uiteraard zullen wij je oudtante graag de groeten gaan doen,' zei Jacob. 'Wat is haar adres?'

'Oh nee,' riep Loesje. 'Dat is geheim. Maar je kunt haar zo herkennen op de greens. Als er een man achter haar speelt staat zij haar putt zeker 10 minuten vóór te bereiden. Hè, hè, hè. Maar nu ophoepelen, jongens. Ik heb nog wat klusjes vannacht. De groeten dus aan oudtante. Wij collega's noemen haar Ballenbetje'.

Diep teleurgesteld verlieten Theo en Jacob de heksenhut. De vleermuis fladderde om hen heen. De donder

